

Novinky ve školách

(ČT 24, 16.2.2015, HYDE PARK)

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Dobrý večer. Vítejte v Hyde Parku. Poslanci minulý týden schválili novelu školského zákona a došlo i na zákaz nezdravých potravin. Už se nebudou ve školách prodávat, ale budeme mít třeba jednotné učňovské zkoušky. Proč se ale víc neřeší, že patříme mezi státy s nejmenšími investicemi na žáka v primárním vzdělávání? A kdo je v našem systému víc, žák nebo učitel? Jaký prostor a podmínky mají mít? Odpoví náš dnešní host. Oldřich Botlík, spoluautor projektu Učení s chutí. Dobrý večer. Díky, že jste přišel.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Dobrý večer. Děkuju za pozvání.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, a teď ještě rekapitulace, jak jsme říkali minulý týden, bylo to v pátek, schválila sněmovna školskou novelu. Chybí v ní registr pedagogických pracovníků a možnost domácího vzdělávání školáků na druhém stupni základních škol pro všechny. Prošly naopak, jak jsem říkala, jednotné učňovské zkoušky, taky právo ředitelů zůstat na škole coby učitelé i po skončení jejich šéfování, anebo usnadnění vstupu žáků s handicapem do běžných škol.

Markéta ČERNÁ, redaktorka:

Finanční podpora handicapovaných dětí už nebude vázána na diagnózu, školy se tedy nebudou muset bát přijímat žáky, kteří se sice oficiálně nevejdou do žádné kolony, ale zvýšenou péčí očividně potřebují. Žáci se zvláštními potřebami, budou mít právo na speciální učebnice, individuální vzdělávací plány nebo asistenty. Novela umožňuje i rozšíření takzvaných nultých ročníků, až dosud je zřizovaly hlavně praktické školy.

Marcel CHLÁDEK, ministr školství /ČSSD/ /13. 2. 2015/:

Zákon, který byl doposud, tak kdyby byl v tomto znění, tak by Evropská komise nám nedovolila spustit evropské fondy, a to bylo ohroženo 92 miliard.

Markéta ČERNÁ, redaktorka:

Velkým problémem se ukázalo téma domácího vzdělávání na druhém stupni základních škol. Novele sice nakonec zakotveno není, možnost učit i starší děti doma ale nemizí. Rodiče tuto možnost stále mají v rámci takzvaného experimentu, neumožnit ho úplně všem bylo nakonec politické rozhodnutí samotné koalice. Od jeho podpory proto nakonec couvli i lidovci, aby kvůli neshodě na jednom bodu nespadol pod stůl samotný zákon.

Jiří MIHOLA, předseda poslaneckého klubu /KDU-ČSL/ /13. 2. 2015/:

Vládní koalice není schopna v tuto chvíli domácí vzdělávání společně podpořit.

Petr FIALA, předseda strany; exministr školství /ODS/ /13. 2. 2015/:

Bylo řadu let testováno, není to tak, že jenom rodiče učí doma děti, ale ty děti jsou potom zkoušeny ve škole, takže stát má nad tím kontrolu.

Markéta ČERNÁ, redaktorka:

Ministr školství Chládek se netají tím, že má s rozšířením domácího vzdělávání problém. Poslancům ale nabídl legislativní podporu svého úřadu, aby mohli připravit vlastní návrh.

Anna PUTNOVÁ, poslankyně /TOP 09/ /Události, komentáře, 13. 2. 2015/:

Existují už 2 poslanceké pozměňující návrhy, které individuální vzdělávání mohli zakotvit, ten jeden je z dílny koaličních poslankyň, ten druhý je můj, čili my se máme o čem bavit. Tady jsou předlohy, o kterých je možné jednat a bylo o nich možné jednat, takže představa, že musíme začínat na zelené louce, je naprosto lichá.

Markéta ČERNÁ, redaktorka:

V novele naopak nenajdeme povinný registr pedagogických pracovníků, za který velmi bojoval právě ministr školství. Sliboval si od něj lepší přehled o tom, kterých aprobací je nedostatek. Podle kritiků by ale nákladně sdružoval citlivá osobní data včetně věku a pohlaví. Školský zákon teď míří do Senátu, ta potom k prezidentovi. Pokud nebudou mít námitky, může začít platit už od září. Markéta Černá, Česká televize.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Oldřicha Botlíka se můžete ptát, kontakty na Hyde Park, cesty sem k nám do vysílání najdete na stránkách www.hydeparkct24.cz a my se podíváme na první otázku, ta už je na webu, Tom se ptá: "Nezdá se vám také, že školská novela je k ničemu? Neřeší problémy současného školství," myslí si náš divák. "Co by podle vás měla obsahovat? Co školství potřebuje a lze definovat to zákonem?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já s tou novelou nemám v podstatě problém. To, na čem by mi třeba záleželo, je to domácí vzdělávání, ale v podstatě se to experimentální ověřování na druhém stupni už proběhlo, může probíhat dál a to domácí vzdělávání na prvním stupni se vlastně zavádělo také tak, že dlouho probíhalo domácí vzdělávání v experimentálním režimu. Já si myslím, že to tak prostě stejně nakonec dopadne a jinak mám pocit, že ta novela, ona, ona byla taková jako technická. Tu novelu vlastně připravoval už předchozí ministr Fiala a v zákoně prostě se nedají vyřešit ty hlavní problémy našeho školství, to já si myslím, že je prostě taková trošku naivní představa, ty problémy jsou prostě jinde. Ve veřejnosti, v tom, jak vidí cíle své práce učitelé, jak je vidí úředníci, kteří ty školy třeba řídí, spravují a podobně, a to se podle mě prostě stejně zákonem vyřešit nedá.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Přece jenom, když se zeptám, co i z toho, co teď vlastně obšírně popisujete, se nějak do norem zapsat dá, co vás pálí, co třeba poslanci mohli nebo měli nějakým způsobem ještě zohledňovat. On, vy jste říkal, že je to technická novela, ono to je tu nezdravé jídlo, támhle něco směrem do učňovského školství ...

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Právě proto.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

... tam do domácího školství, tam zase jsme ubrali diagnostiku, ne registr učitelů, takže jako celek, jak to vlastně může pak ovlivnit takový zákon tu situaci školství jako takového?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Tak já si třeba myslím, že v podstatě významným přínosem toho zákona je podpora toho, aby děti, které se chtějí vzdělávat v tom hlavním proudu a nebrání tomu prostě nějaké vysloveně silné důvody, se v tom hlavním proudu vzdělávat mohly, ale je to zase tak, že ta novela jenom pro tuhle tu možnost otvírá

dveře, zase bude na tom prostě, jak, jak, jakou finanční podporu to bude mít, kolik na to bude vyčleněno peněz a podobně, čili opravdu si myslím, že prostě cílem téhle té novely nebylo jako něčeho, něčeho zásadního prostě dosáhnout skokem, ono to ani v tom školství nejde.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Posuňme se dál za dalším divákem ČT 24, je to František: "Chápete argumenty ministra školství o nevhodnosti domácí výuky? Proč by rodiče nemohl učit děti i na druhém stupni doma? Vy osobně jste pro domácí výuku?" Já doplním ty argumenty, ministr mluví i o tom, že ve společnosti se objevují poměrně dost extrémní názory, to vidí jako nebezpečí a další věc, to je otázka možné kontroly takového vyučování. On v podstatě v pátečních Událostech, komentářích mluvil o tom, že inspekce by musela velmi personálně posílit v takovém případě. Tak chápete ty argumenty?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Nechápu, nechápu, protože tam proběhlo, probíhalo po několik let experimentální ověřování na tom druhém stupni. Jsou zpřísněny podmínky pro to, že rodiče těch dětí nebo ti, kdož je vzdělávají, musejí mít vysokoškolské vzdělání a ty závěry toho ověřování tak, jak já jsem měl možnost o nich slyšet a jak třeba o nich mluvil ministr Fiala, jsou prostě jednoznačně pozitivní. Tak extrémní světonázory, o kterých mluvil ministr Chládek, prostě, když se podívám, nejextrémnější je asi komunismus, komunisti prostě hlasovali proti tomu, ti s tím nesouhlasí a v podstatě, já nevím, jednu dobu se o to domácí vzdělávání hodně zajímal a v podstatě i podporoval třeba Michal Semín, což je teda předseda iniciativy D.O.S.T., ale já nevím, jestli prostě měl na mysli třeba jeho, ale mně to nevadí, prostě ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, ne, ale ministr uvádí ještě jiné argumenty, třeba to, že by se z toho mohl stát byznys pro firmy, že by rodiče prostě předkládali nakonec při žádosti o domácí výuku třeba nějaké materiály, které by si nakoupili u firem, které by se okolo toho domácího vzdělávání mohly začít točit, to, říkám jsou argumenty ministra Chládky. A nebo ještě další, že, a to jsem uváděla, že by tedy nějak personálně muselo ministerstvo školství na to zareagovat.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já si myslím, že, on, on, jak já jsem četl, říkal, že to chce mít pod kontrolou a já si myslím, že to prostě pod kontrolou má. Tam je taková, tam je takový zvláštní problém, kdykoliv se vyskytne u nás nějaká možnost nebo chuť něco dělat jinak, tak všichni chtějí, aby ten, kdo tu chuť má, prokázal, že to je všechno v pořádku, ale to, o tom, jak se to děje dosud, nikdo nikdy nic neprokazoval, takže mně to prostě připadá přehnaná starost.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

A úplně poslední, než se posuneme dál. Co když by pak někdo přišel s tím úplně zrušit povinnou školní docházku? Taky to padlo v té argumentaci ministra.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Úplně zrušit povinnou školní docházku. No, víte, já mám takovou, když se mně lidi ptají, jak má vypadat, jak by měla vypadat škola, my jsme kdysi dělali takové ankety Škola mých snů, já si myslím, že ta škola má vypadat tak, aby se tam děti chodily vzdělávat, i kdyby nemusely, takže ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak to je vaše odpověď. Kdo sál se vás ptá? Radek: "Máte dojem, že mají v cestě ke vzdělání v České republice všichni stejné možnosti?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

To určitě ne, to určitě ne, a to byl jeden z důvodů, proč je, proč je v té novele ta pomoc slabším dětem nebo prostě slabším v tom smyslu, že tedy oni nemají možnost naplno rozvinout své předpoklady a nebo teda využívat, využívat to vzdělávání na rovnoprávném základě s ostatními, a proto jsou tam ta podpůrná opatření a já si myslím, že prostě tak je to jako ve všech zemích a obecně se prostě ví a u naší školy to platí speciálně nebo o našem školství to platí speciálně, že teda děti, které například pocházejí z méně podnětného prostředí, vlastně nedosahují takových výsledků, jakých by dosahovat mohly a těm dětem je prostě potřeba pomoci.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

To znamená, že ta inkluze, o které se teď hojně diskutuje, se netýká čistě handicapovaných, zdravotně postižených dětí, ale že můžeme vysledovat i takové nerovnosti a selektivnost podle socio-ekonomických ukazatelů?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Samozřejmě, samozřejmě. Jako velice, velice silnou, a to platí, to platí už možná prostě 50 let, to české ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

A jak moc velký je to problém v jednotlivých lokalitách?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ten problém se samozřejmě liší podle toho, jak to, jak to, jaké jsou rozdíly mezi těma jednotlivými lokalitama. Já vím, že třeba prostě dnešní poslanec Ivan Gabal dělal kdysi nějakou takovou analýzu, jak, jak teda výsledky PISY souvisejí právě, právě s existencí takových lokalit, kterým se říká vyloučený, vyloučené a tam prostě našel jednoznačnou souvislost.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, ono ne kdysi, on v podstatě neuspěl tentokrát s tím požadavkem zjišťovat oblasti rovného přístupu ke vzdělání, dokonce na Facebooku napsal: "Jen 15 hlasů pro můj návrh pravidelně měřit vzdělanostní nerovnosti podle sociálního původu. V OECD jsme v tom nejhorší, to jako nevědět je lepší, než vědět, jak moc jsme horší?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Je to tak, no.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Politici to nechtějí vědět?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ale politici v podstatě jsou určitým zrcadlem toho, jak vypadá ta společnost a já si vlastně myslím, že ten zásadní problém školství, o kterém jsme začali mluvit na začátku a ke kterému jsem se v tehdy teda vlastně ještě nevyjádřil, spočívá v tom, že je potřeba, aby se změnilo, změnila představa občanů, politiků, úředníků, učitelů o tom, jaká je, jaká je úloha, řekněme, základního školství v té společnosti, protože si myslím, že si to zatím představujeme špatně, většinou představujeme špatně.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, než docílíte ale té změny, tak je potřeba se snažit rozbít alespoň to, co jsme tu uváděli, tu selektivu, jak se to dá udělat?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ano, samozřejmě. Existuje třeba nezisková společnost Člověk v tísní, která v podstatě navštěvuje děti v rodinách, které jim nechtějí nebo nemůžou pomoci se školou, s učením, pomáhá je připravit třeba na školní docházku, doučují je tam a podobně a tohle to je teda vlastně způsob pomoci v okamžiku, kdy ten hlavní proud zůstává takový, jaký je, ale třeba ve Finsku to vypadá tak, že učitelé ve školách velice bedlivě sledují, jestli náhodou nějaké dítě nezačíná zaostávat a v okamžiku, kdy zjistí, že to tak je, tak je mu poskytnuta okamžitě pomoc, aby zase dohnalo to ostatní. Je to proto, že ve Finsku není, kam ty děti odkládat ty zaostávající, ale v okamžiku, kdy ten systém umožňuje, obsahuje několik možností různě náročných cest, tak jednak vznikají samozřejmě problémy, problémy, umělé problémy toho typu, komu dovolíme jít touhle cestou a komu jinou cestou? A na druhé straně v podstatě to zbavuje tu školu povinnosti těm dětem pomáhat. Ona se potom tak jako, já to říkám takhle ve zkratce, ale ona se potom zatváří: "Heleďte se, nechce se učit, rodina na to taky kašle, pošleme ho jinam." A tohle si myslím, že je prostě přístup, se kterým, se kterým my se musíme rozloučit, protože ty děti, které v té škole neobstojí, my je možná trochu uklidíme z očí, ale oni tady s náma budou žít a budou tady s námi prostě, budou volit, budou nám jednou vydělávat na důchody a nebo teda nebudou a naopak budou spotřebovávat peníze, které by na ty důchody šlo použít, takže on je to jako, on je to problém, před kterým nelze zavírat oči.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, právě, a tak třeba, když se zaměříme jenom na to základní školství, tak co má dítěti dát, od dítěte chtít, na co se má zaměřit, jaká je jeho úloha?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já si myslím, že, a už jsem to vlastně říkal, že to, že ta škola se má především snažit o to zaujmout to dítě, protože když to dítě nemá o nic zájem, tak ono se prostě učit nebude, a to já si myslím, že je prostě zásadní klíč k tomu, aby ta škola mohla být úspěšná a zdá se mi, že třeba překážkou, aby se to realizovalo, je například to, co teda není v školském zákonu, ale je to prostě třeba obsah povinného učiva, jo, protože prostě ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Osnovy, neboli osnovy.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Řekněme osnovy, i když se to teďka jmenuje Rámcový vzdělávací program, protože jako ono to není tak, že by bylo předem jasné, co všechno se ty děti mají naučit z nějakého důvodu a už vůbec není jasné, že je to bude zajímat.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Kdo a na co se ptá teď v tuto chvíli na webu? Je to Viola: "Opravdu se domníváte, že mohou všichni handicapovaní navštěvovat normální v uvozovkách školu? Budou se zdravé děti přizpůsobovat slepým, hluchým nebo mentálně retardovaným? Zajímá taky někoho, jaký dopad bude mít inkluze na chytré a schopné děti?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Tak to je, to je třeba příklad toho, řekl bych, zúženého chápání role té školy. Ta škola má přece taky vychovat děti k tomu, aby uměly s handicapovanými, mentálně pomalejšími, slepými, hluchými žít, aby chápaly, jak vypadá jejich svět, aby dokázaly u nich najít přednosti a dokázaly prostě pomoci jim zapojit se do života. V okamžiku, kdy takovéhle děti budou žít stranou, tak to prostě dost dobře nejde. Já si pamatuju ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, Viola tam má slovo všichni, všichni, tak kolik jich může být ve třídě, jak to vlastně vymyslet, kolik asistentů na jednotlivé ty žáky?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Všichni samozřejmě, všichni samozřejmě, všichni samozřejmě prostě do normální školy chodit nemohou, a to ale myslím, taky nikdo neříká a nepředpokládá, ani ten zákon to nepředpokládá a ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, ta diagnostika hodnocení rozumových a adaptivních schopností dítěte nebo žáka v souvislostech jeho vývoje a jeho sociálního a kulturního prostředí, ta tam není, ale nějak se postupovat musí.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ta tam není, ta tam není, no, tak to já, já ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

To byl návrh na určitou diagnostiku těch dětí.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já právě nevím, jakým způsobem, to je otázka, po které jsem pátral a nevím, jakým způsobem se to bude, bude prostě řešit, protože samozřejmě ta míra té pomoci musí záviset na tom, na zjištění, objektivním zjištění, co to dítě potřebuje, jakou pomoc potřebuje. Všichni handicapovaní to rozhodně nejsou a je ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Co to přizpůsobování? Někdo má ve třídě slepého, někdo hluchého, někdo ...

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Je, je samozřejmě jasné, je samozřejmě jasné, že ty děti budou mít například asistenty v té škole, budou mít pomůcky, budou mít, můžou mít prostě tlumočnicka do znakové řeči například, jo, čili prostě, já chci říct teda slepé, hluché děti, teda jako nemusí být mentálně postižené, to můžou být velice chytré děti a já prostě znám takové děti, které učí na vysoké škole a neslyší třeba, jo, čili prostě ten problém je v tom, že my pořád tu základní školu chápeme jako instituci orientovanou na výkon a ona není prostě jenom na ten výkon, ona je třeba taky na to, aby rozvíjela schopnost empatie těch dětí, aby rozvíjela jejich schopnost pracovat s ostatními, domluvit se s nimi a podobně a to, já myslím, že prostě nelze ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Co ten dopad inkluze na chytré a schopné děti, neboli taky ve třídách normálních základních škol se objevují děti velmi nadané, které ve svém okolí nemají taky nějakou možnost speciálního vyučování, je to podobný případ, měly by mít taky jiný přístup, aby sociálně zůstaly v tom kolektivu, kam přišly, ale aby nebyly bržděné, aby byly rozvíjené jejich schopnosti?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Tak například prostě ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Třeba extrémně nadané, opravdu extrémně nadané děti.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ano, některé extrémně nadané děti právě mají problém s tím vyjít s těmi ostatními dětmi.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Sociální myslíte?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Sociální problém a na tom se prostě musí pracovat, protože když se na tom nepracuje, tak ty děti potom mohou mít problém v dospělosti. Jo, čili dobře, oni se třeba ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak v čem je klíč? V počtu asistentů? V penězích na ty asistenty? V čem?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

... oni se třeba trochu zpozdí jako z hlediska toho, co se probere nebo co se naučí z toho učiva, ale oni prostě získají třeba velice důležité sociální komunikační dovednosti a podobně.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Chápu to dobře tak, že říkáte, že ani jedné, ani druhé skupině na základní škole nic neuteče v tomto smyslu? Že jedni se budou bát toho handicapovaného, že je zdržuje a druzí, že to nadané dítě je zdržováno?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ano, já si myslím, že jim v podstatě nemusí nic utéci, ale současně si myslím, že je potřeba taky pracovat na tom, aby se ta základní škola v té většinové podobě měnila. Ono se na tom pracuje, řada, řada škol je v tomhle tom velice úspěšných a je také řada škol, kde to prostě neumějí.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Uvidíme, až vejde do praxe poté, co ho posoudí Senát, případně podepíše prezident, tato novela školského zákona. My se podíváme na další otázky diváků ČT 24, tato konkrétně se vás ptá: "Jestli jste viděl dokumentární seriál České televize Třída 8. A, opravdu chcete tvrdit, že takovéto žáky, takovíto žáci patří mezi inteligentní a slušně vychované děti? Byli absolutně nezvladatelní, drzí, sprostí, předvedli naprostý nezáměr o výuku. Jediný žák tohoto ražení vám rozloží celou hodinu." Připomenu, že to byl jakýsi experiment, kdy se Česká televize v podstatě s kamerou vypravila, ano, do problematické třídy, tam to bylo přiznán a přišli tam učitelé, kteří chtěli vnést něco nového, zkusit třídu zvládnout.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já jsem ten seriál neviděl, neviděl jsem jedinou minutu, ale četl jsem o tom a uvědomil jsem si, že vlastně v literatuře existuje jako docela dobře zdokumentovaný příklad školského okrsku ve východním Harlemu v New York City, který měl prostě neuvěřitelné problémy se školami. Oni už si nevěděli rady, protože, protože ty děti se nechtěly učit, výsledky byly neuvěřitelně špatné, a tak nakonec se rozhodli, že to udělají tak, že v podstatě budou učit ty děti, co oni, o co oni projeví zájem. Že v podstatě nechají stranou veškeré předepsané obsahy, a dokonce to udělaly tak, že i v rámci jedné školy existovaly skupinky, které byly prostě orientované na velice specifické problémy, které je zajímaly, a ukázalo se, že ten, ten experiment byl v podstatě neuvěřitelně úspěšný, dokonce tak, to byla tedy černošská čtvrt, dokonce tak, že tam začali dávat svoje děti bělošští občané z okolních čtvrtí. A já si třeba myslím, že, jak říkám, neviděl jsem to, ale prostě ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Co by potřeboval náš systém, aby to bylo umožněno? Rozhodně ne v těchto podmínkách.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Je potřeba prostě, aby, aby učitelé dokázali zaujmout žáky nebo dokázali probudit zájem těch žáků a při tom respektovali, co ty žáky opravdu zajímá. Ono se jim pak dá něco podstrkovat, ale prostě ten, když holt někoho nic nezajímá ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Podstrkovat, to mluvíte o těch programech?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

... tak je to těžké, no.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Ano, ale tam samozřejmě u nás, v našich podmínkách k tomu všemu, co vy říkáte, prostě učitel má nějaké povinnosti vyplývající z těch rámcových programů, takže vy byste je zrušil nebo se dá v rámci těch programů pohybovat tím směrem, který vy propagujete?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já si myslím, že ty programy už to jako umožňují, že, že v podstatě to byl krok správným směrem, měly by se teda rozhodně aktualizovat nebo upgradeovat možná, bych řekl, spíš, to, to je asi, to je prostě pravda, ale zdá se mi, že, kdo tu možnost jako využít chtěl, tak ji využil a že to bylo ku prospěchu věci.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Diváci ČT 24 se ptají na sociálních sítích, taky na webu, kde jsme teď s Bárou: "Neměl by být ve třídě, kde jsou handicapované děti, snížen počet žáků? Většinou potřebují individuální péči, ať jsou postiženi, tělesně, či s různým stupněm ADHD."

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Tak speciálně ty děti s poruchami chování prostě představují objektivně velice vážný a složitý problém. Myslím si, že by ten počet měl být ve třídě menší, myslím si, že by měl ten učitel dostat podporu prostě nějakého asistenta, speciální školení a podobně určitě.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Pokud jde o ty podmínky, které se vlastně teď dostávají do zákona, tak tam bude používání speciálních učebnic, individuální vzdělávacích plánů, využívání asistentů pedagoga nebo tlumočnicků do znakové řeči s odpovídajícím vzděláním či vytváření studijních skupin. Vejdeme se do toho, tak jak si představujete?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já myslím, že jo, jako ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

A ta díkce zákona v tomto by mohla platit?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Otevřený, prostor otevřený ne, je otázka prostě, jestli se do něj pustíme, jaké budou finanční prostředky, které na to budou vyčleněny a jestli budou chtít rodiče, jestli budou chtít učitelé a jestli to budou učitelé umět.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Kdo se ptá dál? Je to zrovna Učitel: "Kdy se konečně někdo zamyslí nad posílením pozice učitele vůči žákovi? Drzost dětí graduje tím rychlením, čím větší cítit podporu svých práv, která se jim ze všech stran vtloukají do hlav? Povinnosti téměř zanikly, čeho chceme dosáhnout?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já jsem nedávno diskutoval na internetu o prestiži učitele a já si myslím, že prestiž učitele velice škodí, když neustále, když si neustále stěžují na to, že takové nebo makové děti ve třídě, že ty děti mají takové nebo makové rodiče. Prostě učitel je profesionál a jeho úkolem je učit ty děti, které tam má. Já si nedovedu představit, že by třeba lékaři masově diskutovali o tom, že mají takové nebo makové pacienty nebo že jim jako rodiče vodí takové nebo makové děti, prostě lékaři léčí, učitelé mají začít vyučovat.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Dobře, ale tak zaprvé je tam v podstatě schovaná otázka, jestli jsou dnešní děti horší než nějaké minulé? To je klíčová věc, učitel říká, že se jim vtloukají do hlavy jejich práva, že ta drzost dětí tím graduje. A druhá věc, jak je tedy zvládat? Jsou horší než dřív?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Možná, že se nenechají tak snadno zakřiknout, že opravdu jsou prostě otevřenější v tom, jak se chovají a v podstatě jako vzdorovitější, ale nemyslím si úplně ve špatném smyslu. Já si myslím, že prostě ta, a už to říkám možná po čtvrtý nebo po pátý prostě ten, ten klíč k celé té situaci je, jestli něco v té škole ty děti zajímá a nebo jestli je to nezajímá. Já si myslím že je v silách každého učitele nastolit situaci, kdy ty děti něco může zajímat, je to samozřejmě snazší, když, u těch malých dětí, kdy do té školy přijdou, prostě v desáté nebo v jedenácté třídě už se to dělá špatně.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

A vy mluvíte nějak často s učiteli základních škol?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Mluvím.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Vy jste přece toto musel slyšet, že ty děti bývají nevladatelné, že prostě řeknou: "Vy mi nebudete poroučet, že z domova právě velmi, často možná chybně, argumentují těmi správnými právy, svými svobodami a že to velmi často proti učitelkám používají právě i jejich rodiče a stojí pak za svými dětmi a učitel má velmi nelehkou situaci. Mířeně řečeno, vy znáte ty extrémnější případy.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

My jsme před, před několika lety organizovali takový projekt, který se jmenoval Matematika s chutí a teda náš současný projekt Učení s chutí je jenom rozšířením do dalších předmětů a vlastně smyslem toho projektu bylo poskytnout učitelům příležitost vidět ty děti, ty svoje žáky v nových situacích a zažít, co to pro ně znamená, když oni jsou v něčem úspěšní. My jsme vlastně chtěli, aby si ta třída vybrala nějakou situaci, za kterou půjdou a budou při jejím zvládnutí, řešení, využívat, řekněme, prostředky matematiky, ale i dalších předmětů a ukázalo se a, prostě ten závěrečný seminář těmi učiteli byl jedním z mých nejhezčích zážitků ve školství vůbec. Ti učitelé říkali: "My jsme prostě najednou zjistili, že jsme o

některých těch dětech vůbec nic nevěděli. O jiných, že jsme si je představovali úplně jinak, říkali jsme si to, je prostě slabý žák, ale on v okamžiku, kdy ho to začalo zajímat a šel za tím, tak on byl třeba nejpracovitější ve třídě, jo. Čili já si opravdu myslím, že prostě děti, děti, prostě schopnost učit se je v podstatě základním mechanismem přežití. S tou schopností se učíme, se rodíme a je vlastně potřeba, aby ta škola nastolovala takové prostředí, aby té přirozené schopnosti učit se nebránila, aby ji dokonce podporovala. Zatím si myslím, že se to často neděje a jsou pro to teda, jsou různé vlivy, které, které tohle to oslavují, ale je to ten, je to příčina toho problému.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Na řadě je další otázka diváků ČT 24, jdeme na web za Kubíkem: "Školství potřebuje reformu i ve financování, ne? Pokud se bude platit takzvaně za hlavu, dále budou na střední školy odcházet čtverkaři a ty je budou držet zuby, nehty kvůli penězům. Divíte se, že vzdělanost klesá? Na mnohých vysokých školách to samé." Tak panu Kubíkovi nejdřív odpovíme na tu reformu ve financování školství, která se chystá, jinak by se měly posílat peníze na žáky základních škol, jinak na žáky středních škol, zohlednit by se mělo v budoucnu někdy i něco jiného než počet žáků ve třídě," a tak dále. Jak to udělat?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Takhle, ono, se zohledňuje, jo, třeba zrovna ta, ta novela v podstatě zajišťuje za těmi zdravotně a jinak postiženými žáky, půjdou ty peníze do jakékoli školy, ty peníze, ta podpora, na tu podporu půjdou do jakékoli školy, kterou si ty žáci vyberou. A já abych pravdu řekl, já si prostě nedovedu představit systém, který by nerespektoval počet těch dětí.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

To ano, nejen počet a, dejme tomu, i nějaké regionální rozdíly, změnu toho financování regionálního školství. I v souvislosti s těmi nerovnými podmínkami, o kterých jsme tady hovořili, protože pan Kubík to píše: "Pořád pak budou na střední školy odcházet ti, co mají čtyřky, a ty je budou držet zuby, nehty kvůli penězům?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Dobře, ale co panu Kubíkovi vadí prostě? Třeba střední odborné školy jsou výrazně dražší než třeba, než třeba gymnázia, jo.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Jemu vadí asi, že vzdělanost klesá, myšleno tak, že možná podle něj na některé střední školy odchází děti se známkami i znalostmi, se kterými nemají na to je vystudovat, ale zůstávají tam prostě, protože školy chtějí peníze na hlavu, tak si nechávají žáky, někteří třeba nevyhovují schopnostem.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

No, a ty děti tam chodí proč?

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, ne, tak tady se bavíme o systému školství, tak přece musíte připustit, že se obsazují školy, drží se některá místa pro to, aby na tu hlavu tam přitekly peníze, dotace, dotace, které dává, peníze, které dává ministerstvo školství, peníze, které potom ještě z daní přerozděluje ministerstvo financí a podobně.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

No, ne, tak samozřejmě prostě je to tak, že ty školy mají zájem na tom jako získat co nejvíc žáků, protože za nimi jdou peníze.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak a náš divák si myslí, že tím klesá právě ta vzdělanost.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

To je špatně? No vzdělanost, já nevím jako, tak třeba, řekněme, se může stát, že teda, a asi se to i stávalo, že prostě maturitu třeba získal žák, který by podle pana, pana Kubíka tu maturitu získat neměl. No, a je ten žák méně vzdělaný, než by byl, když by třeba šel do jiné školy? To já prostě nevím. To vzdělání ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak, odpověděl jste ...

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

To vzdělání prostě není podle mého názoru ten certifikát, prostě vzdělání je to, co má žák v hlavě, ne to, co má v kapse.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

A půjdeme tedy dál za Jaroslavem: "Dobrý večer, jak chcete, aby jednotné učňovské zkoušky vypadaly? To kominík, švec, kuchař, zámečnické budou mít stejná témata? Kominík uvaří guláš? Kuchař vymete komín a podobně? Není to zase nějaký utopický fantasmagorismus tě, kteří jsou nyní u moci? Děkuji."

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Tak já myslím, že pan, pan, má mu děkuju, panu Jaroslavovi, za ten dotaz, protože já si myslím, že on v podstatě reaguje třeba na podobu jednotné státní maturity. U těch učňovských zkoušek je to jinak. Já teda tu jejich zcela konkrétní podobu, třeba jak vypadá prostě zkouška kuchařů, nevím, neznám, ale myslím si, že tam byl jeden zásadní rozdíl v přípravě a za ten si myslím, že prostě náleží tomu Národnímu ústavu pro vzdělávání pochvala veřejná a poklona, protože celý ten vývoj, který trval asi 10 let, představuje vývoj té zkoušky pro zhruba stovku oborů, v každém tom oboru jsou ty úlohy jiné, čili není to tak, že by prostě všichni kuchaři čistili komíny nebo něco takového. To vůbec ne, prostě je to, je to, co obor ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Ale budou mít češtinu třeba?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

To jsou učňovské zkoušky, jo, čili tam je praktická část, teoretická část a ústní část.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Čistě jenom z toho řemesla? Tam už nebudou vycházet z učňáků lidé, kteří si zkoušky /nesrozumitelné/ ...

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

To je z toho, ta zkouška samotná, ne, ta zkouška samotná, oni asi mají, mají prostě nějaká vysvědčení ještě, ale ta zkouška samotná se týká té jejich profese, jo. A to, co je na tom zajímavé, že na rozdíl od té státní maturity celý ten vývoj v podstatě proběhl bez, bez viditelných kontroverzí. On byl iniciován, on byl iniciován ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, dobře, tak to třeba EDUin argumentuje tím, že to prostě lidi nezajímá, ne tím, že by to nebylo tak důležité.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

No, tak, nezajímá, tak ono je to prostě třetina dětí populačního ročníku, jo, čili není to, není to málo, ale pracovali například prostě se zaměstnavateli, s Hospodářskou komorou, každá ta komise, která připravovala úlohy pro jednotlivý obor, měla nějakého svého patrona, který na to dohlížel, komunikovali s těmi školami, do toho, do toho experimentálního ověřování se ty školy hlásily dobrovolně a se zájmem, čili prostě to proběhlo jinak, proběhlo se za řádově menší obnos. Já si myslím, že je prostě je potřeba i pochválit.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tomáš Feřtek k tomu psal: "Nedebatovalo se o tom, jestli její obdoba na učilištích kvalitu výuky zlepšit nebo zhorší, přitom i tady existují protichůdné názory?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Jak říkám, já ten obsah neznám, prostě nemůžu se k tomu vyjádřit.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, a co jednotná maturita? Jak si vede, loni byly zatím nejhorší výsledky ve všech ohledech za dobu jejího zavedení. Úplně nejhůř dopadla matematika, přitom se počítá od roku 2016 s povinnou matematikou. Já jsem našla váš názor, vy jste nebyl pro zavedení jednotné maturity.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já jsem, já jsem proti té maturitě bojoval, seč mi síly stačily. Jako víc než 10 let a já si myslím, že dokonce prostě řada, není to tak, že bych byl prostě ojedinelý a myslím si, že řada obav se prostě naplnila, jo, včetně ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Které?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Tak včetně toho, že se prostě po roce nebo po dvou celá ta koncepce zcela, zcela přeorala a vypadly z toho ty zkoušky vyšší náročnosti, vyšší obtížnosti. Další problém je samozřejmě v tom, že srovnáváme prostě děti, které mají úplně rozdílné předpoklady. Ne osobní, ale z hlediska té školy, na kterou chodí, prostě, třeba matematika tam má úplně jinou hodinovou dotaci než na gymnáziu a podobně, jo, čili prostě, a pro mě osobně ta maturita je určitým problémem v tom, že já si myslím, že speciálně například prostě s tím, jak se ve vyvíjejí technologie a jak se, jak se zpřístupňuje možnost získávat, získávat ty informace a vzdělání i z jiných zdrojů a jiným způsobem než školou, ze školy, takže v podstatě prostě ta, ta podoba té maturity byla zastaralá už v okamžiku, kdy se začala připravovat.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Vy jste před chvílí v souvislosti s tou kvalitou těch škol říkal: "Víme my, jaké vzdělání má ten dotyčný, když předloží ten papír?" To je samozřejmě otázka, ale jak by se měli chovat zaměstnavatelé, jak by se měli chovat lidé, kteří potom mladé absolventy mají přijímat do práce, pokud by neměli zaručeno, že když vám někdo dá maturitní vysvědčení, tak alespoň nějaké míře vy můžete zhruba tak vědět, co ten člověk ví a umí? A on by z jedné školy to věděl, z jiné školy by to nevěděl a zaměstnavatel by si ho musel zcela komplexně prozkoušet?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Víte, to jsou takové úplně věčné nářky, já jsem si tady připravil, připravil citát z Karla Čapka, který mluvil o kvalitě učitel a říkal: "Taky tvrdím, že nejlepšími pedagogy byli skoro bez výjimky ti, kteří byli nejlepšími odborníky. Nejmizernějšími pedagogy jsou školští řemeslníci, kteří tak tak ovládají svou látku, kéž vám huby zdřevěnějí, špatní učitelé, co jste se nás naotravovali, jaká nuda a lhostejnost z vás čísel a po všem trápení jste nás ničemu nenaučili." To jsou prostě věčné nářky a ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Ale ta maturita přece má nějaká objektivní, nějaké objektivní hranice, to znamená i nějaké měřitelné výsledky. Vlastně jste mi utekl z té otázky, jak by měli postupovat zaměstnavatelé? Jak by potom absolventi měli třeba hledat práci, když jeden by měl ze školy, kde vůbec je nic nenaučím, druhý z vynikajícího gymnázia a přitom by měl stejný papír. Měl by maturitu.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Podívejte se, já třeba, my vyrábíme, připravujeme testy pro školy, které slouží k diagnostickým účelům. Abych ty testy mohl připravit, tak musím spolupracovat řádově prostě s 10, 15 učiteli. Když ty učitele hledám, já vím, že všichni mají jako potřebnou pedagogickou kvalifikaci, ale stejně prostě zkouším, jaké úlohy dokážou vytvořit, jestli rozumějí tomu, jaké chyby můžou ty děti udělat papír je taková, prostě základní orientace a já si myslím, že prostě u nás je přepapírováno.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Vy těm zaměstnavatelům neporadíte.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ne.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak se podíváme zase někam jinam, možná teď s Dejvem: "Není hlavním problémem, navíc to neřeší novela, že chybí jasný kariérní systém na školách? Co by podle vás měl umět učitel?" Tak to je něco pro vás.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ano.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Ten registr učitelů, který teoreticky sváděl k tomu, že se nějakým způsobem začne řešit, kdo jakou má aprobaci, kterých aprobací v Česku je potřeba a podobně, ten neprošel, ten nebude, nicméně co kariérní řád například?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já si myslím, že ten kariérní řád nic nevyřeší. On samozřejmě jsou snahy prostě nahradit takový ten věkový automatismus, který u nás platí, ale jako dosáhne ten kariérní řád například toho, aby se na, ke studiu učitelství hlásili jako v průměru výrazně kvalitnější lidé, než se tam hlásí dneska? Prostě zajistí to ten kariérní řád? Já z toho prostě, já, já si to nějak nedovedu představit. "C by podle vás měl umět učitel." Já už jsem to říkal, já si myslím, že prostě učitel musí rozumět svému oboru, protože to je v podstatě záruka, že on ví, co to znamená se ten obor naučit. Pak si myslím, že tne učitel musí umět probudit zájem těch dětí a třetí věc, já si myslím, že on musí být schopen vzhledu do toho, co se v hlavách žáků děje, aby uměl pomoci.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak to je vaše definice. Na co se ptáme tentokrát, Emil je to: "Proč byly zrušeny jednotné osnovy? Proč se dítě po přestěhování musí stresovat doháněním učiva, které se ve staré škole ještě nebralo a v nové už ano. Proč se rodiče musí bát přestěhovat za prací, aby svému dítěti takový stres nezpůsobili?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

To je taková, to je takový problém, který se diskutoval už někdy na začátku 90. let. U nás pořád, pořád prostě panuje taková představa, že kráva se má probírat prostě 4. února ve 4. třídě v celé monarchii, aby nikdo nepřišel o bachor, čepec, slez a knihu.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, ne, z toho dotazu Emila to nevyplývá, ba naopak, že zkrátka jedou na některé školy třeba rychleji, pomaleji nebo si to uspořádají jinak a pak se bojí rodiče se přestěhovat.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

No, vyplývá, on říká, že si, on říká, že se učitelé bojí, aby náhodou dítě nepřišlo o ten bachor, čepec, slez a knihu, že jo, protože když, když ještě třeba na té škole, ze které odchází nebyla probrána na té už je probrána, tak on o ni přijde. To řešení ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

No, to znamená, že nejedou časově ve stejné ose.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Nejedou, nejedou a já si myslím, že prostě to není nutné, protože cílem té školy není jenom probrat tu krávu, prostě cílem té školy je naučit toho žáka, aby se učil, a to ho může naučit na čemkoliv, aby se uměl učit, a to ho může naučit na čemkoliv.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak další otázka je tentokrát od Jaroslava: "Jaký máte názor na alternativní základní školy, Montessori, Waldorfské školy, jsou jejich absolventi schopní se následně zařadit do klasické výuky na školách středních a vysokých? Dělat v hodině to, o čem rozhodl učitel a ne to, co je aktuálně baví?" Tak jaký je vůbec váš názor na ty alternativní základní školy?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Takhle, vy jste to nepoložila, že jo, ale kdybych mohl se zeptat pana Jaroslava, tak já bych se ho zeptal, jestli je to problém těch absolventů a já nemám rád teda ten termín alternativní základní školy a je to, je to, řekněme, teda problém, pokud je problém absolventů Montessori nebo Waldorfské školy a nebo je to problém té školy, do které oni potom přijdou? Já jsem prostě přesvědčen, že to je daleko víc problém té školy, do které oni potom přijdou, pokud, pokud prostě s tím jsou potíže. Třeba já jsem ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

To by se musel ale měnit celý systém, samozřejmě, Jaroslav reaguje na to, jak je to nastaveno teď.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já si myslím, že ty děti se s tím nějak vyrovnají.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Že ty děti se s tím vyrovnají, to znamená, že jsou schopni prostě potom jít na ...

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Nemusí se s tím vyrovnat ten učitel třeba, ty děti se s tím vyrovnají, prostě ty děti to nepoškodí.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Můžou jít na gymnázium, víceleté gymnázium, normální vysokou školu, univerzitu. A je to tak, že dělat v hodině to, o čem rozhodl učitel a ne to, co je aktuálně baví, je nějaká platná definice pro ten rozdíl?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

No, je to, baví je špatné slovo, ale dobře, prostě já mu rozumím. V těch školách, o kterých on mluvil, se to často děje právě tak, že jim se daří získat zájem těch žáků a oni potom za tím zájmem jedou jak fretky a když přijdou do školy, kde vlastně ten předmět toho zájmu určuje někdo jiný, oni na to nemůžou mít vliv, tak to samozřejmě problém být může, ale já si myslím, že to není problém těch žáků.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

A problém školy je to v čem?

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ten problém školy je to v tom, že prostě ona, ona, ona nemůže očekávat, že ti žáci, a nemůže to po nich chtít, že ti žáci budou se zabývat něčím, co je nezajímá. To se nedá nic dělat.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak to by mohla být velká diskuse, proč ten žák zas jde na školu, o které si zjistí nějaké informace jen v uvozovkách, do té doby vyšel nějaký jiný způsob vyučování nebo ten alternativní, vy to nemáte rád.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já to nemám rád proto, protože to automaticky zakládá takovou nerovnost, jo. Já si myslím, že třeba to, jak, jak se postupuje v těch Montessori školách, je mnohem přirozenější, než jak se postupuje v tom, v tom hlavním proudu. A proč by se ji mělo říkat alternativní? Prostě z tohoto hlediska je alternativou ten hlavní proud.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Co se děje na sociálních sítích, na Facebooku je Arrius: "Když jsem chodil do školy, vyhovovala mi tradiční, frontální výuka s monotónním výkladem učitele. Občasné pokusy o interaktivitu pro mě znamenaly chaos a stres. Je pro žáky jako já v moderní škole ještě místo nebo se musejí přizpůsobit a odpor je marný?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já bych panu Arriusovi velice rád doporučil knihu Susan Cainové Síla introvertů ve světě, který nikdy nepřestává mluvit. Ať si to, ať si to koupí nebo půjčí a přečte si to, já myslím, že mu to pomůže.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak tradiční frontální výuka s monotónním výkladem učitele. Arriusovi jsme doporučili publikaci, která by mu i mohla odpovědět na to, co tu nastínil, tak se podíváme ještě mezi další diváky ČT 24: "Mám vtíravý pocit, že systémově jde o to produkovat polovzdělance, protože ty lze lépe ohlupovat a řídit. Elita si své děti pošle do drahých, soukromých škol, protože ti převezmou po tatíčcích vedoucí posty. Můžete mi to vyvrátit?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já si myslím, že to takhle prostě nemůže fungovat, protože ta elita by dlouho ...

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Nemůže a funguje nebo nemělo by? Zkuste to specifikovat.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Ta, drahé soukromé školy nemusí být dobré například, ale především ta elita prostě dost dobře nemůže počítat s tím, dlouhodobě, že by žila v prostředí, kde všichni ostatní budou polovzdělanci, ohlupovatelní a říditelní, manipulovatelní. To prostě už v dnešní společnosti nejde. Možná, že to tak kdysi prostě začalo, když, když teda byla ustanovena povinná školní docházka, ale myslím si, že prostě záměr já v tom nevidím.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak stíháme ještě dalšího z diváků ČT 24? Ano. Cyril je to: "Obdivuji váš nadhled a bohorovnost, můžete, prosím, sdělit, z jaké osobní pedagogické praxe na základní škole vychází vaše postřehy. Jaké máte zkušenosti s výukou ve třídě s 30 dětmi včetně žáků například se závažnými zdravotními problémy bez asistenta?"

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Já jsem na základní škole nikdy neučil, učil jsem na střední škole a pokud jde o výuku 30 žáků s handicapovanými dětmi bez asistenta, já si myslím, že to nejde.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

Tak já vám děkuju, že jste přišel do dnešního Hyde Parku. Oldřich Botlík je spoluautor projektu Učení s chutí. Mějte se hezky. Na shledanou.

Oldřich BOTLÍK, spoluautor projektu Učení s chutí:

Děkuju za pozvání.

Barbora KROUŽKOVÁ, moderátorka:

A zítra bude v Hyde Parku šéf poslaneckého klubu hnutí ANO Jaroslav Faltýnek, tak se ho ptejte. Dobrý večer.